

Liblikam Stockholmis

Stockholmi botaanikaaija liblikamajas on palav ja niiske ka südatalvel, kõikjal lõhnab magusalt ja õhk on täis **uskumatu välimusega tiivulisi.**

TEKST EVA TOOME, PILDID EVA TOOME, CORBIS/SCANPIX, TOOMAS HUIK

LIBLIKATE LASTETUBA. Nukud ootamas oma tähetundi, mil neist sünnivad uued kaunitarid.

Kui ma liblikamaja uksest sisse astusin, laperdas minu silme eest sedamaid mööda üks suur eresinine liblikas. Uskumatult ilus. Tundus, otsekui oleksin sattunud džunglisse: vesi vulises, kõikjal sammaldunud kujud, mis oleksid seal otsekui aastasadu seisnud, sillad, siin-seal uduvihm laest alla sadamas. Lopsakad taimed, värvilised õied ja hurmavad lõhnad. Ja muidugi liblikad.

Mõne aja pärast, kui vahepeal uduseks muutunud fotoaparaadi objektiiv jälle pilti seletama hakkas, pildistasin väikesi ja triibulisi, suuri ja mustavalgekirjuid, rohelisi

ja kollaseid liblikaid.

Aga seda kõige kaunimat, suurt ja sinist Morpho-liblikat, kellega olin uksele kohtunud, enam pildile saada ei õnnestunud. Ta oli lihtsalt niivõrd väle ja ettevaatlik või siis tagasihoidlik. Varitsesin ligi veerand tundi, kui ta ühel roosikimbul einestas, kuid tiibu Suur Sinine ei avanud, soostudes näitama vaid nende pruunikirjuid alakülgi. Vaevalt olin loobunud ja fotoka langetanud, kui ta tiivad avas ja minema sööstis...

Liblikaaed mõjus otsekui oas keset lõikavkülma ja porist märtsikuist talveilma. Tõeliselt mõnus paik, kus oma talvekülmast väsinud vai-